

Стареца слушаше хълцанията на сина си; смисли се за себе си, въ минути на изкушения и почувствува, че невидима сила разтърси раменетъ му, задъха гърди и неочаквани сълзи на съжаления бликнаха като порой.

Той седна до сина си и се забрави отъ мъжа.

Павелъ доби сила; поиздигна глава и, галейки побълъла коса на милъ баща, мълвѣше:

— Прости ми, татъо, прости ми само ти . . . Азъ свършихъ моя животъ! Прости ми, да умра като човѣкъ.

Стареца не можеше да говори. Той хълцаше и сложи уморена десница на синово чело.

— Азъ ти казахъ, чедо, че свѣта е преизподня — ти не